

Hana Vorobelová, 16 rokov, Prešov

Plastelína

Ležím v posteli. Šero skorého rána rozrušuje línie. Zalieva ma horúčava, mrznú mi chodidlá. Roztápam sa.

V miestnosti nie je nič okrem stoličky. Stojím. Naokolo počuť klipkanie očí. Zbadám svoj odraz. Vstrebávam každý detail. Svetlú masu narušia krvavé škvrny. Skloním hlavu. Do chodidiel mi vnikne bodavá bolesť. Stolička sa rozbehne a vrazí do steny. Pohltia ma črepiny.

Po preniknutí do mäkkej kože za sebou nechávajú stopy. Pokúšam sa ich vyberať pri krížovkách. Úspechy na seba nadväzujú. Vynikám v škrtaní, vpichy sa nehoja.

Tvarujem sa podľa toho, čo mi naznačia. Lepkavú hmotu nedokážem spracovať, z výtvoru sa mi dvíha žalúdok. Roztrhám sa a pristanem v koši. Alebo sa rozplačem. Rozmočené prsty sú podobné morským hadom. Kížu sa mi po tvári, najradšej majú šmýkanie z nosa. Keby prestali v správny moment, vyrovnali by ho. V strede tváre mám priehlinu.

Predlžujem si vlasy, zväčšujem pery alebo si jednou z končatín zužujem pás. Koža sa pri naťahovaní pretrhne, do pôvodného stavu ju val'kám so silným úškrnom. Ostatné zásahy vydržia rovnako krátko. Odrobiny zbieram naslineným ukazovákom. Na jazyku cítim pach zatuchnutej gummy.

Zrkadiel mám plné skrine. Neverím im. Schytím ceruzu, vidličku, nôž. Počúvam škrípanie a dúfam, že ma nechajú na pokoji. Lepšie je hodiť sa do skrine.

Ráno sedím za stolom, pijem čaj a vpisujem písmená. Lepkavé prsty ma nútia spomínať. Pribehnem k zrkadlu. Jazyk sa dotkne zeme. Zahodím pero, roztrhám časopis, prevrátim šálku. Bolo to horšie ako včera.